

Bratři Ebenové jsou poměrně známým hudebním sdružením, ale stále kvalitním, respektovaným, nezprofanovaným a zrajícím. Dokladem toho je i jejich v pořadí třetí album *Já na tom dělám*, vydané po několika letech naprosté hudební nečinnosti tohoto sdružení, jehož posledním vydaným nosičem je album "Tichá domácnost". Jsem rád že Marek udržuje se svými bratry skupinového ducha a nepodléhá pokušení komerčního úspěchu jeho případného sólového díla. Nad dílem se sešli letos na jaře bratři Kryštof, Marek a David Ebenové, synové hudebního skladatele Petra Ebena a synovci Ilji Hurníka. Dále pak trio Jiří Veselý, Jiří Zelenka a Pavel Skála z Mišíkových ETC, kontrabasista Jaromír Honzák, Iva Bittová, Jiří Bartoška a Jiří Schmitzer. Výběr skladeb, kdy přesně po rychlejším rytmu následuje pomalejší, je citlivě doplněn skladbami z her Studia Ypsilon a dva zhudebněné Shakespearovy sonety. Zvuk i aranžmá jsou nadprůměrné díky dostatku času jim věnovaným.

Já na tom dělám:

Podle první písničky je pojmenované celé album. Rychlejší rytmus dává věrný pocit onoho spěchu, kdy musíte zařizovat a stále se nic nehýbe, všechno na vás padá a lidi se s vámi nechtějí pomalu bavit. Výstižně realisticky popsané zcela konkrétně a bez metafor do stěžejního verše "Já na tom dělám, já na tom makám, už na tom sedím přes týden a ono ne a ne..." Hezkou kulisou, věrně ztvárňující pracovní proces, je řinčení železa.

Nikdo to nebere:

Druhá písnička je velmi klidná, ze začátku se zdá optimisticky laděná. Jenže verš "Ještě se vaří a zdá se že nám chutná - Volaná srdce jsou dočasně nedostupná" na mě působí velmi romanticky, ale spíš zklamaně. Následně popisuje mírně sebevražedně samotu a ticho někdy kolem Vánoc, které ruší jen hlas rádia. Vždyť kdo by chtěl být sám.

Hotely:

Silně přehnaně morbidní písnička, kterou slabším povahám nedoporučuji. Pokud si libujete v hororových nebo bojových filmech, hodně cestujete, nebo jste z Ostravy, tak se vám bude líbit i se svým rychlejším tempem. Provází ji ještě věrnější obraz reality než v první písničce, obohacený Ebenovým charakteristickým sarkasmem, vtipným, ale přitom neurážejícím, pro který je oblíbeným moderátorem.

Vidíš, vidíš:

Sólo Ivy Bittové, kterým dává jasně najevo, že my chlapi ženský prostě nikdy nemůžeme pochopit a oni nám to musí neustále opakovat dokola, až tomu nakonec dřív či později opravdu uvěříme.

Masky:

Kdo z vás opravdu na sobě dává přímo znát, co si skutečně myslí o šéfovi v práci, sekretářce, manželce, ? Možná i vaše "masky" najdete v této písničce.

Na růžích ustláno:

Popisuje různé životní etapy, kterými Marek prošel a zpětně se k nim vrací. Závěrem pak shrnuje svoji zkušenost do veršů, které raději rovnou ocitují doslova: "Pod nosem voní ti růže plátek, jenže trny píchají do lopatek. A tak tam, kde mi chybí, dostávám přidáno a skvěle spím, nemám na růžích ustláno".

Senecte, pomoz:

Opět jedna mírně hororová, z nikdy neuváděné hry Caligula v podání s mírně deklamujícím Jiřím Bartoškou, která vám dá několik rad, co s nepohodlnou tchýní, strýčkem, bratrem, nebo jedenácti vředy na dvanácterníku.

O filmových milovnících:

Při této vzpomínce jsem si nostalgicky zavzpomínal na onu slečnu, kvůli které jsem začal chodit do kytarového kroužku a mačkal tenkrát všechny ty krkolomné akordy jako A a D a na prstech jsem z nich měl puchýře, nebo v lepším případě 3 mm otláčeniny. Přitom marně snil o tom, že mi padne do náručí, jako ve filmech padají slečny automaticky mužným gentlemanům, což v mladých dívkách vzbuzuje pocit, že to je pro ně ten správný idol. Naštěstí jich většina časem vystřízliví a velmi zřídka dokonce vezmou za vděk i mou. Co se týče oné slečny, tak dnes pod tíhou toho hada už jiný Adam padá? Ale to je jiná písnička.

Sprostý chlap:

Host Jiří Schmitzer se do role vtělil perfektně a působí opravdu přesvědčivě. Myslím že to byla dobrá volba, protože takto barvitý hlas by Ebenům asi moc nesedl.

Sonet 57:

Jeden ze dvou Shakespearových sonetů o smíření se s věčným otroctvím času, hořkostí samoty a chvatem. Začíná jako by osamoceným tikáním pendlovek (pro mladší generace viz Google.com) a končí slovy "Láska, ten věrný bloud, v tom nenajde nic zlého."

Trampská:

Návrat trampským dobám bratrů Ebenů. Vtipný text plný ironie a silou vloženou do hudební složky a zpěvu. Rytmus jednoznačně dává Trampský nádech, jenom mě mrzí otřepanost námětů. Rozhodně se povedlo vměstnat do jedné písničky témata jako mlha, ráno, kanady, dálka, trať, město za zády, spacák, celta, pytel, ? A že důležitý je vědět co seš, odkud jsi přišel a kam jdeš.

Něva:

Do pocitů rybek v zamrzající řece Něvě se snaží vcítit v této písničce s jednoduchým motivem pasující i do lidského života.

Je to takové:

Kritická písnička na adresu Pražáků. I když je to podáno velmi diplomatickou formou tak, že je v podstatě vychvaluje. Je to takové, éé, až v podstatě směšné.

Sonet 66:

Druhý Shakespearový sonet, který celé album s vyjádřením pokory uzavírá, se mi přece jen příliš do atmosféry celku jaksi nehodí. Ale když si uvědomím, kdy byl ten text napsán běhá mi mráz po zádech.

Trampové myslím narážku přežijí, ovšem nevím jak Pražáci. Zajímavý na desce je také obal. Někteří jej hodnotí velmi dobře, jiní záporně. Ale jedno je jisté: na téhle desce nebyl ponechán náhodě ani ten nejmenší detail.